

Dönemeyen Bir Dönme Dolap 14

– Ömer Faruk · 27 Kasım 2018

Yıllar önce aramızda şiddetli bir kavga çıktığında bir kız arkadaşım: “Senin bir anın bir anına uymuyor. Kaç tane suratın var senin?” demişti. Bu laf şimdi aklıma geldi. O zaman hiç umursamamıştım. Şimdi ise doğru olup olmadığını sorgulamaya başladım ve hemen bir hastaneye gittim, bir psikiyatristten randevu aldım. Psikiyatrist erkekti. Otuzlu yaşlarda. Gözüm adamı tutmadı. Laubali bir uslûpla konuşuyordum adamın karşısında. Hayret! Fark ettiği halde beni terslememişti.

-Kendinizi istediğiniz gibi anlatın. Kullandığınız kelimeler size ait olduktan sonra mesele yok. İsterseniz sesinizi yükseltebilirsiniz de, dedi.

-Demeseniz de, benim kendimi anlatma tarzım böyle olacaktır.

-Çocukluğunuz nasıl geçti? Annenizin ve babanızın size karşı davranışları nasıldı? Çocukluğunuzda sizi etkileyen önemli bir olay yaşadınız mı?

-Benden en az altmış yıl öncesini anlatmamı istiyorsunuz. Oysa ben dünkü olayları bile unuttum.

-Kısa süreli bellekteki anılar kolay unutulsa da uzun süreli bellektekiler daha fazla süre saklanabilir.

-Çocukluğumda annem ve babam bana kötü davranmadılar. Ailenin dördüncü ve en küçük çocuğu olduğum için diğer kardeşlerime göre torpilli bile sayılabilirim. Babam çok içki içerdi. Ayrıca bir de metresi vardı. Bana babamın bir zararı yoktu ama annem bu duruma çok üzülürdü. Ev hanımı olduğu, herhangi bir mesleği de bulunmadığı için babamın kahrını çekmek zorunda olduğunu söylerdi. Ayrılma dört çocukla ne yapacaktı? Babasının evine gitse, o da yoksul bir köylüydü ve kendi ailesinin bile karnını doyurmakta zorlanıyordu. Hemen hemen her gün annemi gözleri yaşlı görüyordum ve çok üzülüyordum. Bundan başka bir de -sizce bir önemi varmı yok mu bilmem ama- küçükken geçirdiğim menenjit hastalığım var. Çocukluğumun özeti böyle...

-Arkadaşlarınızdan, dostlarınızdan bahsedin. Onlarla sık sık görüşür müsünüz? Boş zamanlarınızda ne yaparsınız?

-Arkadaş, dost mu dediniz? Benim o söylediklerinizden kimsem yok. Ayda yılda bir kere görüştüğüm bir-iki tane çocukluk arkadaşım hariç... Benim boş zamanım olmuyor, çünkü ben hep düşünerek geçiriyorum zamanı.

-Hangi konuları düşünüyorsunuz?

-Mesela şimdi sık sık sözünü ettiğimiz zamanı... Bir yazar “Zaman geçer derler, fakat heyhat... zaman durur, geçen biziz. “ demiş. Bu görüşe katılıyorum. Zamanın geçtiği izlenimiz bir yanılısamadan ibaret. Zaman var mı yok mu bilemiyorum. Çünkü içine girmek istesem giremiyorum, dışına çıkmak istesem çıkamıyorum. Öyleyse zaman, ne var ne de yok! Bazıları zamanı durdurmak istiyormuş. Zaten öyle. Aktığı ya da gittiği yok ki... Galiba bizi yanıltan, zaman varmış gibi düşünmemize yol açan değişimin kendisidir. Değişme nesnelere oluyor, nesnel dünyanın dışında değişme de yok zaman da... Dünya dönüyor, aynı zamanda da hızla değişiyor. Ya biz? Bu değişime ayak uydurabiliyor muyuz? Ya da bundan da vazgeçtim, bu değişimin farkında mıyız? Her şey anladığımız kadarmış: İnsanlar, hayvanlar, doğa ve hatta evren... O nedenle bir zamanlar bazı insanların dünyayı neden yuvarlak değil de düz olarak kabul

ettiklerini şimdi daha iyi anlıyorum. Saçmaladım mı?

-Yok, hayır. Lütfen devam edin, konuşmanıza sınırlama getirmeyin.

-Çoğunlukla kendimi arıyorum. Ben kimim, ya da daha doğrusu ben neyim? Bazen bir sinek bir arı bir yılan; bazen küçük bir çocuk; bazen de yaşlı bir dilenci olduğumu sanıyorum. Bir keresinde çöp olduğumu bile düşündüm ve saatlerce çöplükte kendimi aradım. Evet çöp, ama nasıl bir çöptüm acaba? Aramamdan bir sonuç elde edemediğim için bu sorum cevapsız kaldı.

-Çok sık hayal kurar mısınız?

-Hem de nasıl! Hayatımın çoğu hayal kurmakla geçiyor.

-Bunlardan biraz bahsedin.

-Bahsedeyim. Ben tam bir hayalciyim. Bu yüzden sık sık hallüsinasyon görüyorum. Üstelik hallüsinasyonlarım yalnız görme ile değil, diğer duyu organlarımla da ilgili. Ses, tat, koku ve dokunma gibi. Birilerinin ortalıkta hiç insan yokken beni çağırdığı oluyor, elma yerken bal tadı alıyorum, gülü koklarken karanfil kokusu geliyor burnuma ya da yumuşacık pamuklu bir giysiyi taş gibi sert hissediyorum. Hayallerimin hepsi büyüktür, küçük hayal zaten olmaz. Bütün insanlar için bu böyledir. Bazıları hayallerimizi küçültmek isterler, küçümserler; bunlar basit ve ruhsuz insanlardır. Hayallerim sayesinde defalarca uzaya çıktım, dünyamızın benzeri çok sayıda gezegende yaşadım, güneşin yanına gittim, yanmadığımı anlayınca içine girdim, patlamalardan oluşan harika bir görsel şov sundu bana. Ziyaretlerim yalnız bizim galaksimizle sınırlı kalmadı, diğer galaksileri de gezdim. Gördüklerimden, yaşadıklarımın çıkardığım sonuç: Burada harika bir düzen-sistem, bozulmayan bir denge var. Evrenin dışına çıkmaya henüz cesaret edemedim. Çok istemiş olsam da, merak etsem de bunu yapmaktan korkuyorum. Aslında bizimkinden başka evrenler var mı yok mu sorusunun cevabını merak ediyorum. Kanıtlayamam ama inancıma göre var... Bir ara kendime "Hayallerimiz hep yukarılarla, zirvelerle ilgili; mesela hep gökyüzünü hayal ediyoruz ama bir de yerin altı var. Burası ile ilgili neden hayal kurmuyorum, dedim ve yeraltına indim. Mağaraları, tünelleri, dehlizleri, oyukları, çukurları, kuyuları. toprağın altındaki ırmakları, gölleri dolaştım. Hatta dünyanın çekirdeğine bile ulaştım; buradaki mağmanın içinden geçtim; fakat orada durdum, çünkü çekirdeğin bir de iççekirdeği vardı ve buraya girmekten nedense çekindim.

Kapıyı vurmadan elli yaşlarında bir bayan içeri girdi. Yüzünde kızgın bir ifade vardı.

-Doktor bey, benim sıram geleli çok oldu. Acaba daha ne kadar bekleyeceğim, dedi.

Doktor, hafifçe gülümsedi;

-Hanımefendi, lütfen biraz daha bekleyin, sizi birkaç dakika sonra çağıracağım, diyerek bu soruyu cevapladı.

Kadın öfkesini göstermek istercesine kapıyı hızla çarparak dışarı çıktı. Doktor bu tepkiyi hiç umursamadı, doğrusu sabırlı adammış!

Kadının konuşmamı bölmesi canımı sıktı. Zaten için için bu adama da kızıyordum. Neden bana bu kadar iyi davranıyor? Amacı ne olabilir? Benden bazı sırları mı öğrenmek istiyor? Ayağa kalktım, iki elimi masanın üzerine koyup sordum:

-Kimsin sen? Doktor kılığına girmiş bir ajan mı bir polis mi? Beni konuşturup neler öğrenmeyi umuyorsun?

-Ne ajanım ne de polis! Lütfen sakın olun ve yerinize oturun.

Bana emir verir gibi konuşunca cinler tepeme fırladı. Doktor olduğunu iddia eden bu adamın yüzüne bir kafa attım; koltuğu arkaya doğru gitti, duvara dayandı, kafası öne düştü; benim gövdem de masa üzerinde kaldı. Oradan kalktım, yerime oturdum. Başımı ellerimin arasına alıp bir müddet öyle kaldım. Ellerimi başımdan çekip gözlerimi ovuşturup doktora baktım, bayıldı mı öldü mü?

Ne bayılmış ne de ölmüş! Adam gülüyor. Amma da yüzüzmüş ha... Ona vurduktan sonra yılışması olacak bir şey değil. Yaptığıma pişman oldum, özür dileyecektim.

-Size karşı kaba davrandığım için lütfen kusuruma bakmayın. Bazen ani davranışlarda bulunabiliyorum. Bu benim elimde değil. Benim dışımda bir yerden kumanda edilerek bu hoş olmayan hareketler bana yaptırılıyor. Lütfen beni bağışlayın.

-Rica ederim, ama siz bana karşı hiç kaba davranmadınız ki, bağışlanacak ne var?

-Az önce size vurduğum, yani kafa attım. Daha ne olsun?

-Öyle bir davranışta bulunmadınız. Belki aklınızdan geçirmişsinizdir, fakat eyleme dönüştürmediniz. Bunu boş verin de siz bana biraz daha kendinizden bahsedin.

-Gençlik döneminde yaşadığım çaresizlikler oldu. Üniversitede okumak istiyordum, bunun için gerekli ekonomik desteği babamdan alamıyordum. Burs için başvurduğum, aylarca beklemek zorunda kaldım. Üniversitenin kocaman amfisinde teneffüslerde tek başıma oturuyordum. Kantine gidip bir çay içecek param bile yoktu. Çoğu zaman okula yayan gidip geliyordum. Bir kız arkadaşım olsun istiyordum, ama nasıl olacaktı? Beğendiğim kızları uzaktan seyretmekle yetinmek zorundaydım. Okulun son senesi bir kızla tanıştım. Birbirimize bağlandık. Güzel günlerdi. Okul bitti, bir işe girdim. O kızla evlendim, çok mutlu geçen yedi senelik bir beraberliğimiz maalesef onu kaybettiğim için bitti. Bu yedi seneye ait olayların tek kelimesini bile kimseye anlatmadım, anlatmam. O yıllar bizim özelimiz. Sonunda bazen ağlayan bazen gülmekten kırılan, bazen üzgün bazen neşeli, bazen haddinden fazla konuşan bazen suskun, bazen dürüst bazen ahlâksız... Bu şekilde birçok zıtlığı kendinde barındıran bir insan olup çıktım. Doktor, "Kişilik bölünmesi!" dedi, daha doğrusu bu kelimeleri ağzından kaçırıyor. Elini ağzına götürmesinden de bu belliydi..

-Ne dediniz? Anlayamadım, diye sordum.

-Önemli değil, isterseniz sizi yatırarak tedavi edelim. Şu anda boş yer yok, iki-üç güne kadar olacak.

-Hayır istemem. İçine girdiğim kafeslere bir tane daha ekleyemem.

-Ne kafesi?

-Uçsuz bucaksız evrende dünya denilen bir kafesteyiz. Bu kafesin de içinde birçok kafesimiz daha var: Ait olduğumuz ülke, ikamet ettiğimiz şehir, mahalle, sokak, içinde yaşadığımız ev ve bu evin bir odası. İşte içiçe geçmiş birçok kafes!

-Siz bilirsiniz. Öyleyse şu reçetede ki ilâçları kullanın ve bitince tekrar gelin görüşelim, deyip ayağa kalkan doktor elini bana uzattı, sıktım ve dışarı çıktım. Kapının önü bekleyen hastalarla doluydu. Bana kızgın kızgın bakıyorlardı, ben de aynen cevapladım bu bakışları. Homurdanan bile vardı. Doktora atmamış olduğum kafayı bunlardan birine atmayı bile aklımdan geçirdim.



(Devam edecek...)